

RITME DE CAMPIONA (3)

Així és un entrenament d'elit al poliesportiu municipal de Vila-sana amb Anna Salvat, que defensa la porteria de l'equip d'hoquei patins campió del món. L'espai i el club és per i per a ella. En aquesta petita població lleidatana del Pla d'Urgell, de 700 habitants, es respira hoquei.

«En tots els esports intentem seguir l'estela d'Alexia Putellas»

LAIA BONALS
Vila-sana

Patinar a la pista del campió del món no és poca cosa. A Vila-sana, l'hoquei és religió. Arribo a la petita població de 700 habitants i el primer senyal que veig és el del pavelló. Groc i negre per tot arreu. Dins espera Anna Salvat (Rubí, 2006), portera de l'equip per a un entrenament que en certs moments és de risc. Els patins llestos i l'estic preparat per a una jornada sobre quatre rodes.

— **¿Com recordes la primera vegada que et vas posar uns patins?**

— Uf, no ho recordo. ¡Fa moltíssim! Però crec que l'hoquei sempre ha sigut la meua manera de desconnectar, d'anar al pavelló i només pensar en això, deixant els problemes fora. Ha sigut el meu esport per evadir-me dels problemes.

— **¿Per què l'hoquei?**

— M'agraden moltes coses que no són normals, per dir-ho d'alguna manera. L'hoquei n'era una. També feia natació i orientació, però no podia compaginar-los tots tres i vaig haver de triar. I no va sortir tan malament. Vila-sana és una rara avis. Tot el poble recolza l'hoquei patins femení, omple el pavelló cada cap de setmana i té un compromís social que no es veu enlloc més. És trepitjar el poble i veure-ho.

— **¿Havies viscut una cosa semblant abans?**

— Gens ni mica. Vila-sana és un poble molt petit, però tothom està amb l'hoquei. Vas pel carrer, t'aturen i et pregunten: ¿Com ha anat l'entrenament? ¿Què tal el partit? I al final també pots guanyar el que sigui que, quan tornes al poble, et fa tocar de peus a terra. Dir: 'hòstia, estic vivint en un poble de 700 habitants'. Acabo de guanyar un campionat del món, però prefereixo tenir tot el poble aquí amb mi que qualsevol altra cosa.

— **Sou excepcional en el sentit literal de la paraula. I, a més, campiones del món.**

Anna Salvat, portera del Club Patí Vila-sana d'hoquei, posa per a EL PERIÓDICO després de l'entrevista.

Jordi Otix

«L'hoquei ha sigut la meua manera de desconnectar i d'evadir-me dels problemes»

«A la universitat em diuen: 'Ah, ¿però que tu ets campiona del món?'»

— Són coses que assumeixes perquè és una realitat i és el que porto somiant des de petita. Sempre havia dit que volia ser campiona del món. Ho aconseguixes i fins que no passen unes setmanes o un mes no t'ho creus. Fins i tot hi ha vegades que ara t'ho dius i penses 'ostres, realment ho soc'. He aconseguit el meu somni. És part de l'esforç que hem fet, les hores entrenant, els sacrificis. Sí que és veritat que portàvem dos anys abans arribant a finals, perdent finals; arribant fins a semifinals, perdent per penals... Crec que l'any passat va arribar el moment de dir 'aquest és l'any'. I per fi va caure.

— **¿Pots viure de l'hoquei?**

— Ara mateix crec que no es pot. Jo, per exemple, soc més petita i

estic estudiant encara, però moltes de les meves companyes al matí treballen i a la tarda venen a entrenar. Esperem que, en algun moment, les generacions que venen puguin viure d'això. És un esport minoritari, però crec que hi ha molta gent que està començant a jugar, que li agrada molt.

— **Sent campiona del món, no et pots dedicar només a això.**

— Exactament. Jo soc campiona del món amb el Vila-sana, però, per exemple, jo visc amb l'Aina Florenza, que ara mateix és la millor jugadora del món d'hoquei i ha guanyat dos mundials amb la selecció, i no en viu.

— **Guau, em sembla... No sé si passa igual en l'hoquei masculí.**

— En l'hoquei masculí sí que hi ha gent que en pot viure, sobretot a Portugal, on hi ha molts patrocinadors i sí que es dona molts més diners. A Espanya, el Barça és un dels equips en què també els que juguen allà en viuen.

— **Explica-m'ho una mica, perquè no només tens la devoció per l'hoquei, sinó que a més ets portera.**

— És algo típic que, quan ets petita, vas rotant perquè ningú es vol posar a la porteria. Al final, l'esport consisteix a marcar gols i tu també en vols marcar. Hi va haver un dia que em va agradar molt i vaig dir 'guau, es veu molt diferent de com ho veu la gent', i vaig dir, 'doncs és guai, a veure si m'agrada', i a partir d'aquell dia ja no em vaig separar més de la porteria.

